

Ändå möter bara mina ögon mig

Väntar i natten på ord som aldrig kommer ur svärtan. För det finns inga ord som läker trampade hjärtan. Den svärmande smärtan.

Det blir höst över natten när du lämnar mig för Stockholm. Rädslan för isolation isolerar mig och jag väntar i sängen på en dag som aldrig verkar komma. För när solen är uppe vill jag bara somna. Hånfullt nog är det inte kärleken till dig som lamslår och vrider mig, det är minnen som väcks till liv i mina sinnen. Du vet, jag har varit här förut så många gånger. Skit som fyller så många kartonger att jag inte längre vet vad som är lögn och vad som är mardröm. Att jag inte längre vet om ångesten är färsk eller syrad för i väntan på nytt syre väntar den där längst bak i mitt huvud.

Ångesten släpar paranoian in i salen. Som i sin tur släpar rädslan för att vara galen. Vaken är bara jag och malen.

Surrande, ruttnande, svärmande smärta. Krälar runt på botten av mitt hjärta. Kalla, våta, bultande ångest river och drar. Jag undrar hur många verkligheter det tar. Att göra mig hel? Vad är det som är fel. Hon river och sliter med sylvassa klor. Gråter och fräser och spottar snor. Men när jag frågar "Hur är det fatt?" Sitter hon bara och glori. För hon kan bara riva i det dolda, det jag inte vet att jag tror.

Ingenting är som förut. Ändå möter bara mina ögon mig när jag tittar ut. Och tiden, minut för minut.

Tiden blir en flotte när den visar att den går. Det går. Livet går. Jag går. Framåt. Jag ser att ingenting är som förut även om monstret i mitt huvud viskar att jag aldrig kommer komma ut. Jag vet att livet visar mig min viktigaste lektion, att ensamhet är en konstruktion. Igen och igen, men jag verkar inte kunna minnas. Övning och repetition, samma krig, samma slag. Igen och igen, någon gång måste väl komma en ny dag. En dag där jag minns att vi alla är en och jag aldrig mer blir ensam igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sea Breeze med Poeter.se id #124708 innehar upphovsrätten